

OY KULLANMANIN HÜKMÜ

TEVHİDİN HAKİKATİ

Sonra da (Din ve Dünya) işinde seni ayrı bir şeriat üzere görevlendirdik.Artık sen o şeriata uy bilmeyenlerin heveslerine uyma. (Casiye 45/18)

OY KULLANMANIN HÜKMÜ / TEVHİDİN HAKİKATİ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Bilindiği üzere yıllardır bu ülkede belirli zaman aralıklarında parlamentoya vekil tayin etmek için seçimler yapılmakta, insanlar haftanın belirli bir günü koşarak sandık başlarına gitmekte ve her hangi bir partiye oy vermekte ya da hiçbir partiye oy vermeden boş oy atmaktadırlar. Belirli bir oy oranına sahip olan partilerin milletvekilleri demokrasinin ibadet yeri olan parlamentoya girerek bir müddet orada çıkardıkları kanun ve yasalarla tüm ülkeyi yönetmeye çalışmaktadırlar. Görevde kaldıkları sürece birçok kanun ve yasa çıkarmakta, çıkardıkları bu kanun ve yasalarla insanları yönetmektedirler.

Ey Okuyucu! Bil ki bugün yaşadığımız şu ülkede belirli aralıklarla yapılan demokratik seçimlere katılarak oy kullanmak apaçık bir şekilde Allah'a şirk koşmaktır. İşte şimdi sana bu meseleyi en anlaşılır ve en sade haliyle anlatmaya çalışacağız.

Öncelikle yine burada tağut kavramının anlamını hatırlatmak gerekiyor. Konumuz açısından ele aldığımızda tağutun anlamı ; Allah'ın indirdiği hükümleri bırakarak kendi kafalarından kanun ve hüküm çıkaran kişi kurum ve kuruluşlardır. O halde daha işin başında bugün demokrasinin parlamentolarında kanun ve hüküm çıkaran, yasa koyan, hüküm vaaz eden bütün parlamenterler birer tağut konumundadırlar. Sana emredilen şey ise öncelikle tağutu inkar etmendir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz hak, bâtıldan iyice ayrılmıştır. Artık her kim tağutu red ederek, Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmıştır." (Bakara, 2/256)

Kendin için belirli seçim dönemlerinde yeni yeni tağutlar seçmen, Allah Teala tarafından sana emredilmemiştir. Bilakis sana tağutları reddetmen, inkâr etmen ve onları tanımaman emredilmiştir. Bu emre rağmen her üç-beş yılda bir kendine yeni tağutlar seçmek üzere demokratik sistemin öngördüğü bir şekilde seçimlere katılman, Allah'ın hakimiyetini inkâr ederek bu hakkı tağutlarda görmenin ve dolayısıyla Allah'a şirk koşmanın en açık göstergesidir. Diğer taraftan bu seçimlere katılmak hükmetme, yönetme ve idare etme yetkisini Allah'tan başkasına yani milletvekillerine vermek olduğu için sahibini İslam dininden çıkaran bir ameldir. Çünkü onlara bu yetkiyi vermek onları veli edinmektir. Bir mükellefin sahih bir imana sahip olması için ise tağutun cüzlerinden biri olan velayetini reddetmesi gerekmektedir. Şimdi de velayet kavramını kısaca açıklayalım.

Veli : "Bir işin idare ve bakımını üzerine alan, otorite, dost, yardım eden, himaye eden, anlaşmalı, temsil yetkisine sahip olan, başkası üzerinde onun adına tasarruf yetkisi olan" anlamlarına gelmektedir.

Öyleyse kişinin sevdiği, dost olduğu, savunduğu, itaat ettiği, emri altına girdiği, kanun çıkarma yetkisi tanıdığı, muhakeme olduğu merci, kişi, kurum, kuruluş ya da devlet velayet yetkisi verdiği yerdir.

Bugünün cahiliye toplumu oy kullanarak velayetini tağutlara vermekte ve Allah'tan başkalarını veli edinmektedirler. Müslümanların velisi ise Allah Subhanehu ve Teala'dır. Çünkü müslümanlar, O'na boyun eğerek O'nun ilahlığını kabul ederler. O'nun gönderdiği dini tasdik edip, kanunlarını benimseyerek uygularlar ve Allah'ı kendilerine dost kabul ederler. Böylece cennet ehli olmayı hak ederler. Kafirlerin velisi ise tağuttur. Çünkü kafirler, Allah Tebareke ve Teala'nın dinine boyun eğmezler, kanunlarını reddederler. O'nu kendilerine dost edinmezler. Kafirler idare ve yaşam şeklinde, kanun ve nizam belirlemede Allah'a değil de, kendileri gibi beşer olanlara tabi olarak tağutların velayetini Allah'ın velayetine tercih ederler. Böylece velileri olan tağutlar gibi cehennem ateşinde ebediyen kalmayı hak ederler.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Allah, iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; kafirlerin velileri ise tağuttur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır." (Bakara, 2/257)

Allah Azze ve Celle yüce kitabındaki birçok ayetinde hakimiyetin yani kulların fiillerine dair emirler ve yasaklar koyma yetkisinin daha açık bir ifade ile haram/yasak ve helal/serbest belirleme hakkının sadece ve sadece kendisine ait olduğunu, hükmünde hiçbir ortak kabul etmediğini apaçık bir şekilde beyan etmiştir. Bu nedenle Allah'tan başka hiçbir kimsenin insanların yaşamlarına dair kanun ve hüküm çıkarma yetkisi yoktur. İnsanı Allah Teala yaratmıştır ve insanoğlunun uyması gereken kuralları da ancak O belirleyecektir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"İyi bilin ki! Yaratmak da, emretmek de (hükmetmek de yalnızca) O'na aittir. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir." (A'râf, 7/54)

"Hüküm vermek yalnızca Allah'a aittir: O, size, kendisinden başkasına tapmamanızı emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." (Yûsuf, 12/40)

İmam Taberi (rahimehullah) şöyle demiştir: "Allah Teala, yarattığı hiçbir mahluku hüküm verme konusunda kendisine ortak kabul etmez. İnsanlar arasında hüküm verecek yalnız O'dur. Hüküm verme, ihtilafları çözme, insanları ve işlerini idare etme konusunda dilediği ve sevdiği şekilde hareket eder. Bu özellik sadece O'nun hakkıdır." [1]

Allah Teala'nın izin vermediği konularda, O'nun kanunlarına muhalif kanunlar çıkarmak veya yasalar düzenlemek insanı şirke götüren amellerdendir. Bugün yeryüzündeki devletler, O'nun bu yetkisini kendilerinde görmekte, diledikleri şeyleri yasak, dilediklerini ise serbest bırakmaktadırlar.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak kabul etmez." (Kehf, 18/26)

"Yoksa onların bir takım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri ettiler? (şeriat kıldılar / kanun olarak belirlediler)" (Şûrâ, 42/21)

Seyyid Kutub (rahimehullah) şöyle demiştir: "Kim olursa olsun Allah'ın koyduğu şeriattan başka bir şeriatı ve hükmü, Allah'ın yaratıklarına vaaz etmeye kimsenin hakkı yoktur. Çünkü kullarına yalnız ve yalnız Allah hüküm vaaz eder. Aciz ve eksik kimseler beşeri hayatı için hüküm koyamazlar. Koymaları mümkün değildir." [2]

İslam'da kanun ve hüküm çıkarma yetkisi tamamen Allah Teala'nın bizzat kendisine ait iken demokratik sistemlerde ise durum tamamen farklıdır. Bu sistemlerin kutsal kitabı olan anayasalarında da beyan edildiği üzere Allah'ın hakimiyet yetkisi beşerlere, meclislere ve millete verilmiştir.

Madde 5 – Egemenlik
(1) Egemenlik kayıtsız ve şartsız Milletindir.
(2) Türk Milleti, egemenliğini, anayasanın koyduğu esaslara göre yasama, yürütme ve yargı organları eliyle kullanır.
(3) Egemenliğin kullanılması, hiçbir surette hiçbir kişiye, zümreye veya sınıfa bırakılamaz.

Madde 6 – Yasama Yetkisi
Yasama yetkisi, Türk Milleti adına, Türkiye Büyük Millet Meclisinindir. Bu yetki devredilemez.

Görüldüğü üzere günümüz beşeri sistemlerinde hakimiyet hakkı ancak milletindir. Millet bu yetkisini belirli zamanlarda yapılan seçimlerde oy verme vasıtası ile başbakan, cumhurbaşkanı ya da parlamenterlere devretmektedirler. Halktan yasama yetkisini devralanlar ise artık bu noktada tek söz sahibi olup, kendi isteklerine göre yasa ve kanun çıkarırlar. İslam şeriatını hiçe sayarak diledikleri fiillerin işlenmesini serbest bırakırlar, diledikleri fiillerin işlenmesini ise yasaklarlar. Kelimenin tam anlamıyla yasama hakkını bilfiil kullanarak diledikleri şeyleri haram, diledikleri şeyleri de helal kılarlar. Bu idareciler dilleri ile Allah'ın helalini haram, haramını helal kılmadıklarını söyleseler dahi hal ve tavırlarıyla serbest bir hale getirmekte ve çıkarmış oldukları yasalarla onları meşrulaştırmaktadırlar. Zira haramı helalleştirmek sadece dil ile olan bir şey değildir. Bazen hal ve tavırlar da haramı helal saymanın bir göstergesidir.

İbn Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir: "Bilindiği gibi; Allah'ın, Rasulü ile göndermiş olduğu emir ve nehiyleri yürürlükten kaldıran, müslümanların, yahudilerin ve hristiyanların ittifakıyla kâfirdir." [3]

Kur-an'ı Kerim bizlere, Allah'ın dışında helal (serbest) haram (yasak) belirleyen merciilere destek vererek itaat eden insanların bu merciilere ibadet ettiğini bildirmektedir. O halde her kim tağuti rejimlerin seçimlerine katılarak oy verirse Allah'a ait olan hakimiyet yetkisini Allah'tan başkasına vermiş ve O'ndan başka rabb edinmiş olur. Ayrıca onlara itaat ettiğinden dolayı onlara ibadet etmiş ve müşrik olmuştur.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Oysa kendilerine sadece tek ilâh olan Allah'a kulluk yapmaları emredilmişti. O'ndan başka ilâh yoktur. Allah koştukları eşlerden münezzehtir." (Tevbe, 9/31)

Bu ayette Allah Teala ehli kitabın din adamlarını rab edindiklerini bildirmektedir. Bilindiği gibi kitap ehli putperest bir topluluk olmayıp, Allah'tan başkasına secde etme, kurban kesme gibi fiili bir ibadet eylemi yöneltmemektedirler. Aynı şekilde din adamlarının gökyüzünü ve yeryüzünü yarattıklarına, semadan su indirdiklerine inanmamaktadırlar. O halde burada şöyle bir soru gündeme gelmektedir. Acaba kitap ehli olan kimseler din adamlarını nasıl rab edindiler ? Diğer bir ifadeyle hangi fiillerinden dolayı Allah Teala onları böyle büyük bir suçla suçlamaktadır ? Bu konuda en net bilgi bize hiç şüphesiz Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'den gelmektedir.

Adiyy bin Hatim (radıyallahu anh), bu ayet-i kerimeyi okuyan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem)'e: "Bizler onlara ibadet ediyor değiliz" dediğinde Rasulullah ona şöyle demişti:

"Allah'ın helal kıldığını onlar haram sayınca, siz de haram saymıyor musunuz? Yine onlar Allah'ın haram kıldığını helal sayınca, siz de helal saymıyor musunuz?"

Adiyy bin Hatim: "Evet" dediğinde ise Rasulullah şöyle buyurmuştur :

"İşte bu, onlara ibadettir." [4]

İbn Teymiyye (rahimehullah) Ebu-l Buhteri'den bu ayet hakkında şu sözü rivayet etmektedir: "Onlar din adamlarına namaz kılmadılar. Şayet din adamları onlara ruku ve secde etme şeklinde kendilerine ibadet etmelerini emretseydi ehli kitap din adamlarına bu noktada itaat etmezlerdi. Ancak Allah Teala'nın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını da haram tanımaları hususunda kendilerine itaat edilmesini emrettiler de onlar da bu emre itaat ettiler. İşte onların din adamlarını rab edinmeleri bu şekilde olmuştur." [5]

İmam Beğavi (rahimehullah) şöyle demiştir: "Onlar Allah'a karşı gelerek din adamlarının helal gördüklerini helal, haram gördüklerini haram kabul ederek onlara itaat ettiler. İşte böylece rab edindiler." [6]

Seyyid Kutub (rahimehullah) ise şöyle demiştir: "İslam, sadece Allah'ın uluhiyetine inandıktan ve kulluk vecibelerini sadece O'na takdim ettikten sonra, hüküm ve kanunda da sadece O'na ittiba etme esasına dayanır. İnsanlar, Allah'ın şeriatından başka bir şeriata tâbi olurlarsa ; her ne kadar davaları iman olsa dahi imanları asla kabul edilmeyen ve müşrik olarak tavsif edilen yahudi ve hristiyanlar hakkında söylenen söz, onlar hakkında da geçerli olur." [7]

İşte bundan dolayıdır ki bugün Allah'ın helallerini haram, haramlarını ise helalleştiren tağutlara itaat eden kimseler bu itaatleri sebebiyle itaat ettiği mercii rab edinmiştir. Böylelikle bu kimseler itaati yani ibadeti Allah'tan başkasına yaparak Allah'tan başka rabler edinmiş ve müşrik olmuşlardır.

Bugün beşeri kanunlarla hükmedenler bu yaptıklarını ilericilik, modernlik, çağa ayak uydurma olarak isimlendirmektedirler. Bununla beraber onlara göre İslam'ın hükümleri geçmiş asırlara ait olup tamamen bedevi toplumuna uygun hükümlerdir. Ancak insanoğlunun yaratıcısı Allah Subhanehu ve Teala yarattıkları için en güzel ve en doğru hükümlerin kendi hükümleri olduğunu belirtmekte, bununla beraber insanların hükümlerini ise cahiliye hükümleri olarak isimlendirmektedir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Onlar, hala cahiliye devrinin (şirk olan) hükmünü mü istiyorlar? Yakinen bilen bir kavim (topluluk) için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim vardır?" (Mâide, 5/50)

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: "Allah Teala, her hayrı kapsayıcı, her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüz çevirip, bunun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalalet ve sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karışımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han'ın vaaz ettiği Yes'ak gibi İslam dışı hükümlere yönelenin imanını kabul etmiyor. Yes'ak ; Cengiz Han'ın Kur-an, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitaptır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları, İslam'a girdikleri halde bu kitabı anayasa kitabı olarak görmeye devam ettiler. Allah'ın kitabı ve Rasulullah'ın sünnetini bir kenara atarak bu kitaptaki hükümlerle tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kâfirdir. Bunlarla büyük küçük her meselede yalnız Allah'ın hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır." [8]

Şeyh Ahmed Şakir İbn Kesir'in yukarıdaki geçen sözünü yorumlayarak şöyle demiştir: "Bununla beraber, müslümanların kendi ülkelerinde dinsiz, putperest avrupa kanunlarından alınma bir kanunla hüküm vermeleri nasıl caiz olur ? Hatta o öyle bir kanun ki içine istedikleri gibi bozup değiştirdikleri keyfi arzular, bâtıl görüşler dahil olmuştur. Bunu ortaya koyan, koyduğu kanunun İslam şeriatına uyup uymadığına hiç aldırış etmez. Bu beşeri sistemlerin konumu güneş gibi açıktır. Küfrü nettir. Bundan kesinlikle hiçbir şüphe yoktur. İslam'a mensup olan bir kimsenin bunlarla amel etmede, yahut bunlara uymada, yahut bunları kabul etmede hiçbir mazereti olamaz." [9]

Seyyid Kutub (rahimehullah) ise şöyle demiştir: "Hükümranlıkta hak iddia eden kimse, uluhiyetin ilk şartında Allah'la mücadeleye girişmiş olur. Bu kimse ister fert, ister insanların bir tabakası, ister bir parti veya grup, ister bir millet, isterse bütün dünyanın meydana getirdiği alemşümul bir insan kitlesi olsun. Uluhiyetin ilk şartı olan hükümranlık üzerinde Allah'la mücadeleye giren ve kendine hükümranlık izafe etmeye çalışan kimse küfre girmiştir, apaçık bir kâfirdir." [10]

Yeryüzünün neresinde olursa olsun insanların sevk ve idaresi için meclislerde ve parlamentolarda Allah'ın indirdiği hükümler bir kenara bırakılıp, yerine beşer ürünü lanetli kanun ve yasalar getiriliyorsa, bu kanunlarla hükmediliyorsa yapılan fiil ayan beyan küfürdür ve böyle bir eylem içerisinde olanlar da kâfirdirler.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (Mâide, 5/44)

Seyyid Kutub (rahimehullah) şöyle demiştir: "Şart ve cevabı umumi, böyle kati ve kesin bir hüküm. Zaman ve mekanın hududunu aşarak, herhangi bir nesil ve herhangi bir cemiyette Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen her ferde şamil umumi bir kaide. Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek, uluhiyetin reddi demektir. Teşri, hakimiyet uluhiyetin değişmez özelliklerindendir. Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmedenler, bir taraftan Allah'ın uluhiyetini ve uluhiyetin özelliklerini reddetmekte, diğer taraftan uluhiyet hakkını ve ona ait özellikleri kendi şahsı için iddia etmektedirler. Bu da küfür değilse, hangisi küfürdür ?" [11]

Artık mü'minlerin yapması gereken kâfir olduklarında şüphe olmayan bu yöneticilerle tüm bağları koparmak, onları, meclislerini ve bu tağuti rejimlerin ayakta kalmasını sağlayan tüm kişi, kurum ve kuruluşları reddetmektir. Çünkü kafirleri dost edinmek tevhid akidesi ile çelişen ve çatışan bir durumdur.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kafirleri veliler (dost) edinmesinler. Kim böyle yaparsa onun artık Allah ile bir ilişiği kalmaz." (Âli İmrân, 3/28)

"Ey iman edenler yahudi ve hristiyanları veliler edinmeyin! Onlar birbirlerinin velileridirler. Sizden kim onları veli edinirse, muhakkak o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." (Mâide, 5/51)

Şeyh Süleyman bin Abdullah (rahimehullah) şöyle demiştir: "Allah Teala, yahudi ve hristiyanları dost edinmelerini mü'minlere yasaklamış ve mü'minlerden onları dost edinen kimsenin onlardan sayılacağını bildirmiştir. Bu ise ; mecusileri, putperestleri ve diğer kafirleri dost edinen bir kimsenin hükmünün, dost edindiği kafirlerin hükmü gibi olduğunu ve o kimsenin onlardan sayıldığını göstermektedir." [12]

Son olarak, La ilahe illallah diyen, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyduğu veya o kanunlarla hükmettiği zaman onun kafir olacağı konusunda endişe eden zihinlere şöyle bir misali veririz ; "İçki içmek helaldir" diyen bir kimsenin hükmü nedir ? Şüphesiz bu kimse kafirdir İslam dininden çıkmıştır. Herhangi bir müslüman bu kimsenin küfründen şüphe eder mi ? İşte "içki içmek helaldir" diyen kimse ile "hırsızın cezası iki ay hapistir" diyen kimse arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her iki emir de yüce Rabbimiz tarafından buyrulmuştur ve bu Allah'ın hükümlerini değiştirmektir.

Şankıti şöyle demiştir: "Kur-an'ı Kerim'in naslarından açıkça anlaşılmaktadır ki, şeytanın dostları vasıtası ile koydurduğu, İslam şeriatına muhalif beşeri kanunlara tabi olanların kafir ve müşrik olduklarından ancak onlar gibi Allah'ın basiretlerini kör ettiği, vahyin nurundan kör olan kafir ve müşrik kimseler şüphe ederler." [13]

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

DİPNOTLAR

[1] (Câmiu'l-Beyân: 15/234)

[2] (Fî Zilâl-il Kur-ân: 13/109)

[3] (Mecmûu'l Fetâvâ: 8/106)

[4] (Tirmizi: 3095 ; Taberâni, el-Kebîr: 17/92)

[5] (Mecmûu'l Fetâvâ: 7/76)

[6] (Meâlimu't-Tenzîl: 3/285)

[7] (Fî Zilâl-il Kur-ân: 7/265)

[8] (Tefsîr'ul Kur-ân'il Azîm: 5/2364)

[9] (Umdetu't-Tefsir: 4/173)

[10] (Fî Zilâl-il Kur-ân: 8/403)

[11] (Fî Zilâl-il Kur-ân: 4/257)

[12] (ed-Dureru's-Seniyye: 8/127)

[13] (Edvâu'l-Beyân: 3/259)